

Oněgin byl Rusák!

„Co je to za hovadinu? Proč jí vykáš?“ „Normálka, rozešli jsme se.“ Budovatelská mozaika ze života maturantů bez budoucnosti a dospělých bez přítomnosti.

Představení ProFi divadla v rychlém sledu scén sleduje partu maturantů a jejich „osob blízkých“. Na hluboký vývoj mnoha postav není čas. Jsou typizované, což nevadí. Tedy s výjimkou jedubaby učitelky, kterou by divák nejraději vzal něčím po hlavě.

Většina scén baví. V duchu doby ale některé situace či věty zanechávají nelibý pocit. Ne snad mrazení, zmar, či hořkost, ale přeci. Beznadějně řeči jsou pro jistotu následované něčím vesele absurdním. „Když si lidi o sobě myslí, že stojí za hovno – a často právem – nemůžou se chovat slušně k ostatním... To jsem ale chytřej, co?“ „Náhodou jseš. Třeba ta písnička, co jsi napsal o tom, že ti máma koupila kalhoty, ta byla docela dobrá.“

Rekvizity jsou minimální, ale dostačující. Snad nepříjde udání na transparent velebící SSSR za „propagaci hnutí směřujícího k potlačení práv a svobod člověka“. Na jevišti se příliš nezpívá, zato se docela pěkně básní. Nejdůležitějším ale zůstává, co se životem a kdo s kým.

Sledování vztahů může být problém. Alespoň pro méně citlivé (muže), kteří si nepamatují jména i příjmení postav. Takovým to vysvětlí děvčata. Vězte, že je strašné, že se hlavní hrdinka stále vrací k tomu hovádovi (tak se dnes říká gentlemanovi, který má neustále po ruce jablko pro svou milou). Vězte, že je úlevné, že se nakonec dá dohromady s tím sympatákem (který jí napíše „často na tebe myslím a doufám, že mě to brzy přejde“).

Úvahy o tom, jestli je konec v rovině vztahů šťastný nebo ne, nechejme soudruhovi. Důležitější je konec celospolečenský, který šťastný je. Mává se totiž trikolórami.

Jindřich Ryšavý